Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 8. septembra 2021 *

„Javni uslužbenci – Pogodbeni uslužbenci – Razkritje osebnih podatkov – Prošnja za pomoč – Zavrnitev prošnje – Nepristojnost avtorja akta, ki posega v položaj – Akt, ki ga je pripravila in podpisala zunanja odvetniška pisarna – Odgovornost – Nepremoženjska škoda“

V zadevi T-52/19,

AH, ki ga zastopa N. de Montigny, avocate,

tožeča stranka,

proti

Evropski fundaciji za izboljšanje življenjskih in delovnih razmer (Eurofound), ki jo zastopata F. van Boven in M. Jepsen, agenta, skupaj s C. Callanan, solicitor,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 270 PDEU za, prvič, razglasitev ničnosti sklepa z dne 22. marca 2018, ki ga je pripravila in podpisala zunanja odvetniška pisarna, v zvezi s prošnjo tožeče stranke za pomoč glede razkritja njenih osebnih podatkov in odškodninskega zahtevka ter, drugič, povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi ji nastala zaradi tega sklepa in navedenega razkritja,

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi H. Kanninen, predsednik, N. Półtorak in M. Stancu (poročevalka), sodnici,

sodni tajnik: L. Ramette, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 8. decembra 2020

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje spora in dejansko stanje po vložitvi tožbe

1 Tožeča stranka, AH, je pogodbeni uslužbenec Evropske fundacije za izboljšanje življenjskih in delovnih razmer (Eurofound).

2 Tožeča stranka je 13. junija 2017 na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) vložila zahtevo za retroaktivno prerazporeditev svoje funkcionalne skupine. Eurofound je to zahtevo zavrnil s sklepom z dne 11. julija 2017.

3 Tožeča stranka je 8. septembra 2017 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložila pritožbo zoper ta sklep (v nadaljevanju: pritožba z dne 8. septembra 2017), ki jo je organ Eurofounda, pooblaščen za sklepanje pogodb o zaposlitvi (v nadaljevanju: OPSP), 8. januarja 2018 zavrnil. Tožeča stranka zoper ta sklep ni vložila pravnega sredstva.

Odkritje datoteke „hrlink“

4 Tožeča stranka je 12. januarja 2018 odkrila datoteko, naslovljeno „hrlink“ (v nadaljevanju: datoteka „hrlink“), ki je bila Eurofoundovim zaposlenim dostopna na enem od Eurofoundovih strežnikov. Ta datoteka je vsebovala več zaupnih poddatotek o Eurofoundovih zaposlenih, med njimi spis v zvezi s pritožbo z dne 8. septembra 2017 (v nadaljevanju: sporni spis). V tem spisu so bili dokumenti v zvezi z obravnavo te pritožbe, med njimi elektronsko sporočilo z dne 9. septembra 2017, v katerem sta [*zaupno*] [1] in [*zaupno*] razpravljala med drugim o možnosti uvedbe disciplinskega postopka zoper tožečo stranko zaradi netočnih trditev tožeče stranke v pritožbi z dne 8. septembra 2017.

5 Po tem odkritju je tožeča stranka 15. januarja 2018 hiperpovezavo do spornega spisa poslala več sodelavcem in jih prosila, naj preverijo, ali imajo dostop do tega spisa. Tožeča stranka je istega dne, potem ko so ji ti to potrdili, po elektronski pošti na ta dogodek opozorila Evropskega nadzornika za varstvo podatkov (ENVP). Ta je v zvezi s tem začel preiskavo, vpisano pod številko [*zaupno*] (v nadaljevanju: prva preiskava ENVP).

6 Sindikat [*zaupno*] je na izvršnega direktorja naslovil elektronsko sporočilo z dne 30. januarja 2018 in opozoril, da je prišlo do razkritja osebnih podatkov enega od Eurofoundovih zaposlenih, ki je tudi član izvršnega odbora navedenega sindikata v Eurofoundu.

Zahteva z dne 2. februarja 2018 in izpodbijani sklep

7 Tožeča stranka je 2. februarja 2018 prek svoje odvetnice izvršnemu direktorju in tedanjemu vodji službe za človeške vire poslala elektronsko sporočilo (v nadaljevanju: zahteva z dne 2. februarja 2018), ki se je nanašalo, prvič, na prošnjo za pomoč, da bi Eurofound opravil preiskavo zaradi hudih kršitev svojega vodstva, ki so bile odkrite pri branju spornega spisa in ki so se nanašale zlasti na razkritje njenih osebnih podatkov in na izjave, ki jih je v elektronskem

[1] Prikriti zaupni podatki.

sporočilu z dne 9. septembra 2017 navedel [*zaupno*], ter, drugič, na zahtevek na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov za plačilo odškodnine za povrnitev škode, ki ji je nastala zaradi teh kršitev, v začasnem znesku 60.000 EUR.

8 Irska odvetniška pisarna (v nadaljevanju: zunanja odvetniška pisarna) je 14. februarja 2018 v imenu Eurofounda potrdila prejem zahteve z dne 2. februarja 2018.

9 Odvetniška pisarna je s sklepom z dne 22. marca 2018 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep) tožečo stranko obvestila, da je bil njen odškodninski zahtevek iz zahteve z dne 2. februarja 2018 zavrnjen, ker naj razkritje njenih osebnih podatkov ne bi bilo namerno, zaradi česar naj tudi ne bi bila upravičena do odškodnine. V tem sklepu je navedena pisarna tudi pojasnila, da bo Eurofound, ki je sicer priznal, da datoteka „hrlink“ ni bila zavarovana, začel notranjo preiskavo v zvezi s to varnostno pomanjkljivostjo. V ta namen je tožečo stranko pozvala, naj odgovori na nekatera vprašanja o tem, kako je sama dostopila do te datoteke.

10 Odvetnica tožeče stranke je po sprejetju izpodbijanega sklepa zunanji odvetniški pisarni poslala elektronski sporočili z dne 5. aprila in 9. maja 2018, na kateri je ta odgovorila z elektronskima sporočiloma z dne 26. aprila in 1. junija 2018. Namen teh elektronskih sporočil je bil pojasniti vsebino in obseg tega sklepa, zlasti obseg preiskave, navedene v točki 9 zgoraj.

11 Tožeča stranka je 21. junija 2018 na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov vložila pritožbo zoper izpodbijani sklep (v nadaljevanju: pritožba z dne 21. junija 2018) ter od Eurofounda zahtevala, primarno, naj ta sklep razglasi za ničen in pred zavrnitvijo odškodninskega zahtevka, vloženega zaradi razkritja njenih osebnih podatkov, opravi preiskavo, ki jo je zahtevala, prav tako pa uvede postopek proti osebam, odgovornim za to razkritje, v skladu s členom 49 Uredbe (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26, str. 102) ter, podredno, naj ji dodeli odškodnino v znesku 30.000 EUR za povrnitev nepremoženjske škode.

12 Zunanja odvetniška pisarna je s sklepom z dne 18. oktobra 2018 tožečo stranko obvestila, da je bila njena pritožba zavrnjena. Ta sklep je podpisal eden od odvetnikov te odvetniške pisarne kot „zakoniti Eurofoundov zastopnik“.

Ukrepi, ki jih je Eurofound sprejel po prošnji tožeče stranke za pomoč in odkritju varnostne pomanjkljivosti datoteke „hrlink“

13 Eurofound je z elektronskima sporočiloma z dne 2. februarja 2018 po eni strani obvestil zaposlene o tem, da obstaja nezavarovan dostop do datoteke „hrlink“ in da so bili v zvezi s tem sprejeti korektivni ukrepi, ter po drugi strani o tej varnostni pomanjkljivosti obvestil ENVP. ENVP je na podlagi zadnjenavedenega elektronskega sporočila začel preiskavo, vpisano pod številko [*zaupno*] (v nadaljevanju: druga preiskava ENVP).

14 Pooblaščena oseba Eurofounda za varstvo podatkov (v nadaljevanju: pooblaščenka) je 28. marca 2018 pripravila prvo poročilo o varnostni pomanjkljivosti datoteke „hrlink“.

15 ENVP je z elektronskim sporočilom z dne 3. aprila 2018 obvestil Eurofound, da so kljub resnemu razkritju osebnih podatkov zaradi možnosti nezavarovanega dostopa do te datoteke korektivni ukrepi, ki so bili sprejeti do tedaj, zadovoljivi in da bo zato druga preiskava končana.

16 Pooblaščenka je z elektronskim sporočilom z dne 13. aprila 2018 pozvala tožečo stranko, naj v okviru preiskave, ki jo vodi, izpolni vprašalnik, da se bo pripravilo poročilo za ENVP in izvršnega direktorja v zvezi z nepooblaščenim dostopom do datoteke „hrlink“. Tožeča stranka ji je istega dne odgovorila, naj se obrne na njeno odvetnico, ki je 20. aprila 2018 pooblaščenki poslala dopis, v katerem je pojasnila stališče tožeče stranke glede te preiskave.

17 Pooblaščenka je z elektronskim sporočilom z dne 24. maja 2018 obvestila ENVP o poteku notranje preiskave o nedovoljenem dostopu do datoteke „hrlink“. ENVP je po tem elektronskem sporočilu 14. decembra 2018 Eurofoundu ponovno sporočil, da namerava končati drugo preiskavo.

18 ENVP se je z elektronskim sporočilom z dne 4. julija 2018 obrnil na izvršnega direktorja kot upravljavca Eurofoundovih osebnih podatkov, da bi ga obvestil o pritožbi, ki jo je tožeča stranka naslovila na ENVP, in ga vprašal, ali ima pripombe glede trditev tožeče stranke v okviru prve preiskave. Navedeni direktor je na to elektronsko sporočilo odgovoril 1. avgusta 2018.

19 Pooblaščenka je z elektronskim sporočilom z dne 18. oktobra 2018 obvestila ENVP, da je Eurofound od zunanje pisarne zahteval izvedensko mnenje strokovnjaka za informatiko glede varnostne pomanjkljivosti datoteke „hrlink“, v katerem je bilo v končnem poročilu potrjeno, da je bila ta datoteka dostopna vsaj od leta 2014 in da ni bila vnesena nobena namerna sprememba varnostnih parametrov te datoteke z namenom razkritja spornega spisa.

20 Izvršni direktor je z elektronskim sporočilom z dne 21. junija 2019 obvestil ENVP o zadnjih dogodkih v zvezi s pritožbo tožeče stranke in o postopku, ki poteka pred Splošnim sodiščem. ENVP je 3. julija 2019 Eurofoundu odgovoril, da bo njegova prva preiskava prekinjena do sprejetja odločbe, s katero bo končan postopek v tej zadevi. Podobno elektronsko sporočilo je bilo 31. julija 2019 poslano tožeči stranki.

Postopek in predlogi strank

21 Tožeča stranka je 28. januarja 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo. Tožeča stranka je z ločeno vlogo z istega dne v skladu s členom 66 Poslovnika Splošnega sodišča zaprosila za anonimnost, ki ji je bila odobrena 11. marca 2019.

22 Eurofound je 26. aprila 2019 vložil odgovor na tožbo. Z ločeno vlogo z istega dne je v skladu s členom 66 Poslovnika vložil predlog za nerazkritje nekaterih podatkov iz tožbe javnosti.

23 Tožeča stranka je 10. julija 2019 vložila repliko, v kateri je bil vsebovan tudi predlog za sprejetje ukrepov procesnega vodstva. Z ločeno vlogo z istega dne je predlagala, naj se javnosti ne razkrijejo nekateri podatki iz replike.

24 Tožeča stranka je 12. avgusta 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila dokazni predlog. Splošno sodišče je z dopisom z dne 20. avgusta 2019 pozvalo Eurofound, naj v dupliki predloži stališče o tem dokaznem predlogu.

25 Eurofound je 18. septembra 2019 vložil dupliko. V ločeni vlogi z istega dne je ponovil svoj predlog, naj se javnosti ne razkrijejo nekateri podatki v vseh dokumentih, ki se nanašajo na obravnavano zadevo, vključno z repliko in dupliko.

26 Tožeča stranka je 20. septembra 2019 na podlagi člena 68 Poslovnika primarno predlagala, naj se zadeva T-630/19, AH/Eurofound, združi z obravnavano zadevo, podredno in če združitev ne bi bila odobrena pa, naj se prekine obravnavanje zadeve T-630/19. Eurofound je 29. oktobra 2019 vložil stališče glede teh predlogov.

27 Predsednik Splošnega sodišča je 17. oktobra 2019 v interesu učinkovitega izvajanja sodne oblasti z obrazloženo odločbo in po posvetovanju z zadevnimi sodniki na podlagi člena 27(3) Poslovnika določil novo sodnico poročevalko, ki zaseda v prvem senatu Splošnega sodišča.

28 Sodno tajništvo Splošnega sodišča je 20. novembra 2019 stranki obvestilo, da je pisni del postopka končan in da je predsednik prvega senata odločil, da te zadeve v tej fazi postopka ne bo združil z zadevo T-630/19.

29 Tožeča stranka je 2. decembra 2019 podala obrazložen predlog na podlagi člena 106(2) Poslovnika, da bi se ji dovolilo podati navedbe v ustnem delu postopka.

30 Tožeča stranka je 13. januarja 2020 vložila nov dokazni predlog, glede katerega je Eurofound 7. februarja 2020 predložil svoje stališče.

31 Splošno sodišče je s sklepom z dne 1. oktobra 2020 to zadevo združilo z zadevo T-630/19, AH/Eurofound, za ustni del postopka.

32 Splošno sodišče je istega dne začelo ustni del postopka in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika strankama poslalo vprašanja za pisni odgovor. Stranki sta na ta vprašanja odgovorili v roku, ki jima je bil določen.

33 Prvi senat Splošnega sodišča je 13. novembra 2020 na podlagi člena 89 Poslovnika odločil, da na Eurofound naslovi nova vprašanja za pisni odgovor, na katera je ta odgovoril v roku, ki mu je bil določen.

34 Eurofound je 25. novembra 2020 vložil dokazni predlog. Splošno sodišče je 30. novembra 2020 tožečo stranko pozvalo, naj na obravnavi ustno predstavi svoje stališče o tem dokaznem predlogu.

35 Eurofound je 1. decembra 2020 vložil predlog za odstopanje od jezikovne ureditve za ustni del, da bi lahko uporabljal angleški jezik. Predsednik prvega senata Splošnega sodišča je 3. decembra 2020 odločil, da ne bo ugodil Eurofoundovemu predlogu za uporabo angleškega jezika na obravnavi, saj takega predloga za odstopanje na podlagi člena 1(2)(f) in člena 45(1)(c) Poslovnika ne more vložiti eden od organov, uradov ali agencij Evropske unije.

36 Stranki sta na obravnavi 8. decembra 2020 ustno podali navedbe in odgovorili na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

37 Tožeča stranka Splošnemu sodišču v tožbi v bistvu predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– Eurofoundu naloži plačilo 30.000 EUR za povrnitev nepremoženjske škode, nastale zaradi razkritja njenih osebnih podatkov in zaradi zavrnitve zahteve z dne 2. februarja 2018;

– Eurofoundu naloži plačilo stroškov.

38 Eurofound v odgovoru na tožbo Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– ničnostno in odškodninsko tožbo v celoti zavrže kot nedopustno in zavrne kot neutemeljeno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

39 Tožeča stranka v repliki Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:

– ugodi njenemu predlogu za predložitev dokumentov, tako da od Eurofounda zahteva predložitev vseh pooblastil, ki so bila njegovim zastopnikom dana v vseh predsodnih in sodnih postopkih;

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– Eurofoundu naloži plačilo odškodnine, ocenjene na 200.000 EUR, zvišane za zamudne obresti po obrestni meri, ki jo določi Evropska centralna banka (ECB), od dneva razglasitve sodbe;

– Eurofoundu naloži plačilo stroškov.

40 Eurofound v dupliki Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– vse predloge iz replike za predložitev dokumentov v zvezi s pooblastilom njegovih zastopnikov zavrže kot nedopustne oziroma vsekakor zavrne kot neutemeljene;

– preuči samo predloge, predstavljene v tožbi, kot je predlagano v odgovoru na tožbo, in o njih odloči ter zavrne nove odškodninske zahtevke ter ustrezne tožbene razloge in dokaze, ki so bili prvič predloženi v repliki v zvezi z dopisom z dne 1. avgusta 2018, poslanim ENVP, in dokumenti iz prilog 9, 10 in 13 k repliki;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Predlogi za razglasitev ničnosti

41 Tožeča stranka v utemeljitev predlogov za razglasitev ničnosti navaja sedem tožbenih razlogov, od katerih se prvi nanaša na nepristojnost avtorja akta, ki posega v položaj; drugi na kršitev dolžnosti pomoči in prezgodnjo zavrnitev njenega odškodninskega zahtevka; tretji na protislovnost stališča uprave ter kršitev obveznosti obrazložitve in pravice do izjave; četrti na kršitev člena 26 Kadrovskih predpisov in določb, ki se uporabljajo na področju pravice do varstva osebnih podatkov; peti na navzkrižje interesov in kršitev dolžnosti objektivnosti, nepristranskosti in neodvisnosti uprave; šesti na zlorabo pooblastila; ter sedmi na kršitev člena 17 Kadrovskih predpisov in zaupnosti sindikalnih dejavnosti.

42 Tožeča stranka v zvezi z izpodbijanim sklepom v delu, v katerem je zavrnjen njen odškodninski zahtevek, v drugem tožbenem razlogu med drugim trdi, da je bila zavrnitev takega zahtevka prezgodnja. V skladu z ustaljeno sodno prakso pa je sklep institucije o zavrnitvi odškodninskega zahtevka sestavni del upravnega postopka, ki se izvede pred tožbo zaradi ugotovitve odgovornosti, vloženo pri Splošnem sodišču, in zato predlogov za razglasitev ničnosti takega

sklepa ni mogoče presojati neodvisno od odškodninskega zahtevka (glej v tem smislu sodbo z dne 6. maja 2019, Mauritsch/INEA, T-271/18, neobjavljena, EU:T:2019:286, točka 26 in navedena sodna praksa). Ker je v obravnavani zadevi tožeča stranka vložila odškodninski zahtevek, katerega cilj je med drugim povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi ji nastala zaradi razkritja njenih osebnih podatkov (glej točko 82 v nadaljevanju), ni treba samostojno odločiti o predlogu za razglasitev ničnosti zavrnitve tega odškodninskega zahtevka.

Dopustnost predloga za razglasitev ničnosti

43 Eurofound, ki formalno ne uveljavlja nedopustnosti predloga za razglasitev ničnosti, trdi, da je ta predlog nedopusten zaradi neobstoja gotovega, dejanskega in sedanjega pravnega interesa tožeče stranke, ker naj ne bi zavrnil oprave preiskave o razkritju njenih osebnih podatkov in naj bi v zvezi s tem vedno sodeloval z ENVP. Tožeča stranka izpodbija te trditve in v bistvu odgovarja, da namen preiskave, ki jo je opravil Eurofound, nikoli ni bil odgovoriti na zahtevo z dne 2. februarja 2018, in sicer to, da bi se ugotovili vzroki in odgovorne osebe glede razkritja njenih osebnih podatkov.

44 V skladu z ustaljeno sodno prakso je ničnostna tožba fizične ali pravne osebe dopustna le takrat, kadar ima tožeča stranka interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Tak interes pomeni, da mora obstajati možnost, da ima stranka, ki je vložila tožbo, zaradi izida tožbe korist. Ta korist se lahko nanaša na premoženjske in nepremoženjske interese ali prihodnje možnosti zadevne osebe (glej sklep z dne 20. oktobra 2009, Lebard/Komisija, T-89/06, neobjavljen, EU:T:2009:408, točka 35 in navedena sodna praksa).

45 Tožeča stranka v obravnavani zadevi izpodbija zavrnitev njene prošnje za pomoč v delu, v katerem se je ta nanašala na opravo upravne preiskave pod zunanjim nadzorom o domnevno nezakonitem razkritju njenih osebnih podatkov tretjim osebam brez njene predhodne privolitve in na ugotovitev, kdo so osebe, odgovorne za tako razkritje. Ta ugotovitev pa zadostuje za sklep, da bi ta tožba lahko koristila tožeči stranki, ker bi razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa lahko navedla Eurofound k temu, da opravi tako preiskavo.

46 Iz navedenega izhaja, da je treba predlog tožeče stranke za razglasitev ničnosti šteti za dopusten.

Utemeljenost predloga za razglasitev ničnosti

– *Prvi tožbeni razlog: nepristojnost avtorja akta, ki posega v položaj*

47 Tožeča stranka s prvim tožbenim razlogom trdi, da izpodbijani sklep in sklep o zavrnitvi pritožbe vsebujeta napako zaradi nepristojnosti, ker naj bi ju sprejela zunanja odvetniška pisarna, ki je ni mogoče šteti za organ v smislu Kadrovskih predpisov.

48 Eurofound predlaga, naj se ta tožbeni razlog zavrže kot nedopusten, saj ni bil naveden v predsodnem postopku, vsekakor pa zavrne kot neutemeljen. Prvič, izpodbijani sklep naj bi pripravila in podpisala zunanja odvetniška pisarna kot zastopnik Eurofounda na podlagi njegovih navodil. V zvezi s tem Eurofound pojasnjuje, da so pristojnosti OPSP v vsej predsodni fazi ostale v izključni pristojnosti izvršnega direktorja in niso bile zaupane zunanji odvetniški pisarni. Drugič, z irskim pravom naj bi bilo določeno, da zunanja odvetniška pisarna sme podpisati sklep, ki ga sprejme upravni organ. Tretjič, odločitev, da se poišče pomoč zunanje odvetniške pisarne, naj

bi bila posledica tega, da je tudi tožeča stranka zaprosila za pomoč pravnega svetovalca. Četrtič, za sklepe OPSP naj ne bi veljal noben pogoj glede obličnosti, ker naj niti v prošnjah uradnikov ali uslužbencev ne bi bilo treba upoštevati takih pogojev.

49 Spomniti je treba – ne da bi se bilo treba vprašati, ali je bil v bistvu v pritožbi z dne 21. junija 2018 vsebovan očitek, ki bi ga bilo mogoče povezati z obravnavanim tožbenim razlogom – da je tožbeni razlog, ki se nanaša na nepristojnost avtorja akta, ki posega v položaj, razlog javnega reda, ki ga mora Splošno sodišče obravnavati po uradni dolžnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 17. novembra 2017, Teeäär/ECB, T-555/16, neobjavljena, EU:T:2017:817, točka 36 in navedena sodna praksa).

50 Zato je treba ta tožbeni razlog vsebinsko preučiti.

51 Na prvem mestu je treba ugotoviti, da je bila zunanja odvetniška pisarna pooblaščena za pripravo in podpis izpodbijanega sklepa. Iz spisa, predloženega Splošnemu sodišču, pa drugače od tega, kar trdi tožeča stranka, ni razvidno, da ta pisarna ne bi delovala po navodilih Eurofounda. Po eni strani namreč ni sporno, da je navedena pisarna vedno navedla, da je delovala v imenu in za račun Eurofounda. Po drugi strani je z okoliščinami, ki jih je Eurofound predstavil Splošnemu sodišču in ki se nanašajo na izmenjavo dopisov z zunanjo odvetniško pisarno v predsodni fazi, potrjeno, da se je ta odvetniška pisarna glede pisanj uskladila z Eurofoundom.

52 Na drugem mestu, Eurofound glede pooblastila, ki ga je podelil zunanji odvetniški pisarni za pripravo in podpis izpodbijanega sklepa, v bistvu trdi, da je bilo na to odvetniško pisarno preneseno pooblastilo za podpis in da je bil ta prenos zakonit.

53 V zvezi s tem je treba ne glede na naravo pooblastila, ki ga je za pripravo in podpis izpodbijanega sklepa imela zunanja odvetniška pisarna, najprej poudariti, da je Sodišče v zvezi s prenosom pooblastil pojasnilo, da je institucija ali organ Unije pooblaščen, da določi vse organizacijske ukrepe in ukrepe za prenos pooblastil na svoje organe odločanja, zlasti na področju upravljanja svojih zaposlenih (glej v tem smislu sodbo z dne 26. maja 2005, Tralli/ECB, C-301/02 P, EU:C:2005:306, točke od 41 do 43).

54 Dalje, spomniti je treba, da člen 2 Kadrovskih predpisov določa, da „[v]saka institucija določi, kdo [v njej] izvaja pooblastila, ki jih […] kadrovski predpisi prenašajo na organ za imenovanja“, in da lahko „ena ali več institucij […] kateri koli izmed njih ali medinstitucionalnemu organu zaupa izvajanje nekaterih ali vseh pooblastil, dodeljenih organu za imenovanja, razen odločitev v zvezi z imenovanji, napredovanji ali premestitvami uradnikov“. Pristojni organ je tako treba določiti „v“ navedeni instituciji, tako da se ta pooblastila načeloma lahko prenesejo le na eno ali več oseb, ki so od nje odvisne. Edina izjema, dovoljena s Kadrovskimi predpisi, se nanaša na primer, ko se ena ali več institucij navedena pooblastila, ki jih nikakor ni mogoče razširiti na odločitve v zvezi z imenovanji, napredovanji ali premestitvami uradnikov, odloči zaupati kateri koli od njih ali medinstitucionalnemu organu.

55 Poleg tega je prenos pooblastila za podpis ukrep notranje organizacije služb uprave Unije in je običajen način, s katerim ta izvaja svoje pristojnosti. Iz tega izhaja, da so lahko na podlagi prenosa pooblastila za podpis načeloma le uslužbenci in uradniki pooblaščeni, da v imenu in pod nadzorom uprave sprejmejo jasno določene upravljavske ali upravne ukrepe (glej v tem smislu sodbo z dne 6. decembra 1994, Lisrestal in drugi/Komisija, T-450/93, EU:T:1994:290, točka 34 in navedena sodna praksa).

56 Nazadnje, zakonitost pooblastila, kakršno je to v obravnavani zadevi, je treba presojati glede na predmet predsodnega postopka, določenega v členih 90 in 91 Kadrovskih predpisov. Z njim se vzpostavlja dialog med institucijo in njenim uradnikom ali uslužbencem glede težav, ki so se lahko pojavile v delovnem razmerju, s čimer se jima tako omogoči sporazumna rešitev spora (glej sodbo z dne 12. marca 2019, TK/Parlament, T-446/17, neobjavljena, EU:T:2019:151, točka 44 in navedena sodna praksa). Iz tega sledi, da mora institucija za ohranitev odprtosti duha in dialoga, ki ju taka faza zahteva, ostati privilegirani sogovornik uradnika ali uslužbenca ves čas tega postopka.

57 V obravnavani zadevi je treba glede na načela, na katera je bilo opozorjeno zgoraj, ugotoviti, da čeprav je v okviru predsodnega postopka, za katerega veljajo Kadrovski predpisi, Eurofoundu smela svetovati zunanja odvetniška pisarna, pa mu ta možnost ne more omogočiti, da za pripravo in podpis izpodbijanega sklepa pooblasti zunanji zasebni objekt, kot je navedena pisarna.

58 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je bil edini sogovornik, s katerim je tožeča stranka komunicirala med celotnim trajanjem predsodne faze, odvetniška pisarna in ne Eurofound. Tako je prevladujoča vloga, ki jo je imela ta pisarna v predsodni fazi, preprečila vzpostavitev zrelega dialoga med Eurofoundom in tožečo stranko o težavah, ki so se lahko pojavile v delovnem razmerju, ki bi jima omogočil najti sporazumno rešitev spora. To okoliščino je poleg tega na obravnavi potrdil Eurofound, ko je navedel, da je bila odločitev za zastopanje po zunanji odvetniški pisarni opravljena tudi ob upoštevanju „sporne“ narave odškodninskega zahtevka, vloženega 2. februarja 2018.

59 Na tretjem mestu, opozoriti je treba, da je upravni postopek urejen s pravili in načeli, ki so neločljivo povezana z delovanjem javnih organov. Tako med drugim načel dobrega upravljanja zahteva, da je razdelitev pristojnosti in pooblastil za podpisovanje v institucijah jasno opredeljena in objavljena (glej v tem smislu sodbi z dne 17. novembra 2017, Teeäär/ECB, T-555/16, neobjavljena, EU:T:2017:817, točka 53, in z dne 19. decembra 2019, XG/Komisija, T-504/18, EU:T:2019:883, točka 87). Spoštovanje načela pravne varnosti, ki zahteva, da akta javnih organov ni mogoče uveljavljati zoper fizične in pravne osebe, dokler te nimajo možnosti, da se z njim seznanijo, namreč nalaga – tudi če nobena pisna določba tega izrecno ne predvideva – da morajo biti odločbe o izvajanju pooblastil, ki so s Kadrovskimi predpisi dodeljene organu za imenovanja, s Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Evropske unije pa OPSP, ustrezno objavljene na način in v obliki, ki ju določi uprava (glej sodbo z dne 30. novembra 2009, Wenig/Komisija, F-80/08, EU:F:2009:160, točka 90 in navedena sodna praksa).

60 V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da tudi ob predpostavki, da je Eurofound za pripravo in podpis izpodbijanega sklepa smel pooblastiti zunanjo odvetniško pisarno, z nobenim elementom iz spisa ni dokazano, da je bilo to pooblastilo jasno opredeljeno in *a fortiori* objavljeno.

61 Glede na te preudarke je treba navesti, da je izpodbijani sklep, ker ga je pripravila in podpisala zunanja odvetniška pisarna, nezakonit.

62 Te ugotovitve ni mogoče omajati z drugimi Eurofoundovimi trditvami.

63 Prvič, v zvezi z določitvijo organa, pristojnega za zavrnitev prošnje za pomoč iz člena 24 Kadrovskih predpisov in odškodninskega zahtevka, ki ga uradnik vloži na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov, je treba opozoriti, da se za Eurofound ne uporablja irsko pravo. Iz razlage zadnje uvodne izjave v povezavi s členom 17 Uredbe (EGS) št. 1365/75 Sveta z dne 26. maja 1975 o ustanovitvi Evropske fundacije za zboljšanje življenjskih in delovnih razmer (UL, posebna izdaja

v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 181), kakor je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 1111/2005 z dne 24. junija 2005 (UL 2005, L 184, str. 1), namreč izhaja, prvič, da je Eurofound ustanovljen v okviru Unije in deluje v skladu z zakonodajo Unije, in drugič, da za njegovo osebje, zaposleno po 4. avgustu 2005, veljajo Kadrovski predpisi. Tako tudi ob predpostavki, da lahko odvetniška pisarna v skladu z nacionalnim pravom, ki se zanjo uporablja, pripravi in podpiše sklep, ki ga sprejme javna uprava, takega pravila ni mogoče uporabiti za odločbe, sprejete na podlagi Kadrovskih predpisov.

64 Drugič, Eurofound ne more veljavno trditi, da je moral, ker je tožeči stranki pomagal odvetnik, tudi sam uporabiti storitve zunanje odvetniške pisarne.

65 V zvezi s tem je dovolj spomniti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso zainteresiranim strankam ni mogoče prepovedati, da si že v fazi predsodnega postopka zagotovijo odvetniško svetovanje (glej v tem smislu sodbo z dne 5. novembra 1991, Parlament/Virgili-Schettini, C-348/90 P, EU:C:1991:413, točka 5 in navedena sodna praksa). To načelo je mogoče pojasniti s tem, da institucija, ki ima obsežnejša sredstva kot uradnik ali uslužbenec, lahko uporabi pravno službo in ji pomagajo ali svetujejo njeni uslužbenci, uradnik ali uslužbenec, ki nima nujno pravnega znanja, pa ima pravico, da uporabi storitve zunanjega pravnega svetovalca. Poleg tega je vsekakor treba ugotoviti, da, kot je v odgovorih na ukrepe procesnega vodstva pojasnil Eurofound, ni bilo treba, da mu pomaga zunanja odvetniška pisarna, saj je imel na ravni službe sklenjen sporazum z direktoratom za človeške vire Evropske komisije za obravnavanje upravnih pritožb.

66 Tretjič, Eurofound napačno trdi – pri čemer se opira zlasti na sodbo z dne 5. novembra 1991, Parlament/Virgili-Schettini (C-348/90 P, EU:C:1991:413) – da za odločbe OPSP ne velja noben poseben pogoj glede obličnosti ter da jih zato sme pripraviti in podpisati zunanja odvetniška pisarna.

67 V tej sodbi je dejansko povzeto načelo sodne prakse, določeno v sodbi z dne 9. marca 1978, Herpels/Komisija (54/77, EU:C:1978:45), v skladu s katerim za zahtevo, ki jo v smislu člena 90 Kadrovskih predpisov vloži uradnik, ne velja noben pogoj glede obličnosti, uprava pa mora njeno vsebino razlagati in razumeti z vso skrbnostjo, ki jo velika, dobro opremljena organizacija dolguje pritožnikom, med katerimi so tudi njeni zaposleni. V nasprotju z Eurofoundovimi trditvami pa se prožnost v zvezi s pogoji glede obličnosti uporablja izključno za zahteve uradnikov ali uslužbencev, ki lahko tako zahtevo vložijo tudi brez odvetnika, ne pa za formalni sklep, ki ga mora institucija sprejeti na podlagi te zahteve ter katerega priprave in podpisa ni mogoče prenesti na zunanji zasebni subjekt, kot je razvidno iz točke 57 zgoraj.

68 Iz navedenega izhaja, da izpodbijani sklep vsebuje napako zaradi nepristojnosti, s katero so bila zlasti glede na ugotovitve iz točk 58 in 60 zgoraj kršena pravila o dobrem upravljanju na področju upravljanja zaposlenih. Zato ga je treba razglasiti za ničen (glej v tem smislu sodbo z dne 17. novembra 2017, Teeäär/ECB, T-555/16, neobjavljena, EU:T:2017:817, točka 52 in navedena sodna praksa).

69 Vendar je treba za zagotovitev učinkovitega izvajanja sodne oblasti preučiti tudi drugi tožbeni razlog, ki ga navaja tožeča stranka.

– *Drugi tožbeni razlog: kršitev dolžnosti pomoči*

70 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je Eurofound kršil dolžnost pomoči, ker je prezgodaj zavrnil odškodninski zahtevek, ne da bi opravil preiskavo, ki jo je zahtevala 2. februarja 2018. Cilj te preiskave bi moral biti po mnenju tožeče stranke razjasniti varnostno pomanjkljivost, torej identificirati osebe, odgovorne za to pomanjkljivost, osebe, ki so vpogledale v sporni spis, in razlog, zaradi katerega so to storile, ter ji tako omogočiti, da utemelji škodo, za katero zahteva odškodnino.

71 Eurofound te trditve prereka. Na prvem mestu odgovarja, da zavrnitev odškodninskega zahtevka ni bila prezgodnja, ker je ob vložitvi tega zahtevka razpolagal z elementi, upoštevnimi za sprejetje sklepa, in ker bi tožeča stranka torej morala bodisi umakniti odškodninski zahtevek bodisi počakati na rezultate upravne preiskave zaradi nadlegovanja in preiskave ENVP ter nato, če bi bilo to upravičeno z rezultatom ene ali druge od teh preiskav, vložiti odškodninski zahtevek. Na drugem mestu trdi, da ni niti dolžen opraviti preiskave, da bi tožeči stranki omogočil, da oceni, do kolikšne odškodnine je upravičena, niti da ji ni dolžen predložiti dokazov, potrebnih za utemeljitev takega zahtevka.

72 Najprej je treba opozoriti, da je iz seznama ravnanj – ki je zgolj ponazoritven – iz člena 24 Kadrovskih predpisov, ki se nanaša zlasti na grožnje, žalitve, klevete ali napade na uradnika ali njegovo lastnino zaradi uradnikovega položaja ali njegovih nalog, razvidno, da je namen dolžnosti pomoči zgolj zaščita uradnikov in uslužbencev Unije pred neupravičenimi napadi, ki niso v skladu z redom in dobrim vzdušjem v službi ter ki izvirajo od tretjih oseb ali od uradnikov ali uslužbencev Unije. V sodni praksi Splošnega sodišče je v zvezi s tem pojasnjeno, da dolžnost pomoči velja le za akte, za katere se sumi, da so nezakoniti, in ki se lahko razumno štejejo za kršitev pravic uradnikov (glej sodbo z dne 9. septembra 2016, De Esteban Alonso/Komisija, T-557/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:456, točka 41 in navedena sodna praksa).

73 Na podlagi dolžnosti pomoči, ki izhaja iz določb člena 24, prvi odstavek, Kadrovskih predpisov, mora organ, če se sooči z dogodkom, ki ni združljiv z redom in dobrim vzdušjem v službi, poseči z vso potrebno odločnostjo ter se hitro in skrbno odzvati, kot to zahtevajo okoliščine obravnavane zadeve, da se dokažejo dejstva in se ob poznavanju zadeve izpeljejo ustrezne posledice. V ta namen zadostuje, da uradnik, ki od svoje institucije zahteva zaščito, predloži začetne dokaze o resničnosti napadov, za katere trdi, da jim je izpostavljen. Ob upoštevanju takih dejavnikov mora zadevna institucija sprejeti ustrezne ukrepe, zlasti opraviti preiskavo, da bi ugotovila dejstva, ki so razlog za pritožbo, in sicer ob sodelovanju njenega vlagatelja (glej sodbo z dne 9. septembra 2016, De Esteban Alonso/Komisija, T-557/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:456, točka 40 in navedena sodna praksa).

74 Ob upoštevanju te sodne prakse je treba preučiti, ali je Eurofound izpolnil svojo dolžnost pomoči po prošnji, ki jo je tožeča stranka vložila v zvezi z razkritjem njenih osebnih podatkov, kar je mogoče šteti za akt, ki posega v pravice uradnikov.

75 Uvodoma je treba ugotoviti, da je Eurofound po prošnji tožeče stranke za pomoč sprejel več ukrepov v zvezi z varnostno pomanjkljivostjo. Prvič, odpravil je to pomanjkljivost in zaposlene opozoril na ta dogodek; drugič, o navedeni pomanjkljivosti je takoj obvestil ENVP, s katerim je bil v okviru druge preiskave ENVP ves čas v stiku; tretjič, za pomoč je zaprosil druge agencije, zlasti Urad za evropsko pravosodno sodelovanje (Eurojust) in Agencijo Evropske unije za sodelovanje na področju preprečevanja, odkrivanja in preiskovanja kaznivih dejanj (Europol), da bi preučile

tehnične vidike varnostne pomanjkljivosti; četrtič, od zunanje družbe je zahteval izdelavo izvedenskega mnenja strokovnjaka za informatiko; petič, celovito je preveril veljavne politike in postopke na področju informacijskih tehnologij, vključno z vidikom varstva osebnih podatkov.

76 Vendar Splošno sodišče poudarja, da kljub prizadevanjem za sprejetje teh ukrepov, katerih cilj je bil omejiti učinke varnostne pomanjkljivosti datoteke „hrlink“, ni bila opravljena nobena upravna preiskava v pravem pomenu besede, da bi se preverilo, ali so bili zaradi te pomanjkljivosti dejansko razkriti osebni podatki tožeče stranke, zlasti ob upoštevanju obveznosti, ki izhajajo iz Uredbe št. 45/2001 (postala Uredba (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL 2018, L 295, str. 39)).

77 Eurofound je ves čas, tako v predsodni fazi kot v okviru postopka pred Splošnim sodiščem, trdil, da tožeča stranka ni nikoli pravno zadostno dokazala niti tega, da je bilo razkritje njenih osebnih podatkov namerno, niti tega, da ji je zaradi navedenega razkritja nastala škoda. Poleg tega – ker je bila napaka, ki je povzročila varnostno pomanjkljivost, tehnična in ker je bil ENVP zadovoljen z ukrepi, ki jih je sprejel Eurofound – se od njega niso zahtevali nobeni drugi ukrepi.

78 V zvezi s tem zadostuje poudariti, da Eurofound napačno trdi, da mora biti, da bi se upravičila nastala škoda, tako razkritje namerno. Pomembno je namreč spomniti, da v skladu s sodno prakso razkritje osebnih podatkov, pa čeprav nenamerno, v nasprotju z določbami Uredbe št. 45/2001 (postala Uredba 2018/1725) pomeni napako, ki povzroči odgovornost zadevne institucije (glej v tem smislu sodbo z dne 15. januarja 2019, HJ/EMA, T-881/16, neobjavljena, EU:T:2019:5, točki 54 in 57).

79 Poleg tega se Eurofound ne more veljavno opirati na okoliščino, da je bil ENVP zadovoljen s sprejetimi ukrepi, saj je ta zaključil le drugo preiskavo, ki se je začela na podlagi opozorila Eurofounda, ne pa prve, ki se je začela na podlagi pritožbe tožeče stranke in ki je bila začasno prekinjena do sprejetja končne odločbe v tem postopku.

80 Ob upoštevanju navedenega je treba ugotoviti, da Eurofound prav tako ni izpolnil svoje dolžnosti pomoči.

81 V teh okoliščinah je treba drugi tožbeni razlog sprejeti in izpodbijani sklep razglasiti za ničen, ne da bi bilo treba preučiti druge tožbene razloge, ki jih je navedla tožeča stranka, njene dokazne predloge in predlog za ukrep procesnega vodstva, ki ga je podala v repliki zlasti v zvezi s predložitvijo pooblastila *ad litem* zastopnikov Eurofounda. Poleg tega glede dokaznega predloga, ki ga je Eurofound vložil 25. novembra 2020 v zvezi s pritožbo v smislu člena 90(2) Kadrovskih predpisov, ki jo je tožeča stranka vložila 13. novembra 2020 v okviru ocenjevalnega poročila, zadostuje ugotovitev, da se ta dokazni predlog ne nanaša na nobenega od tožbenih razlogov, za katere je Splošno sodišče menilo, da jih je koristno preučiti v okviru razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa, tako da tega dokaznega predloga ni treba preučiti. Enako velja za priloge 9, 10 in 13 k repliki, katerih nedopustnost Eurofound uveljavlja v dupliki.

Odškodninski zahtevek

82 Tožeča stranka v tožbi zahteva povrnitev nepremoženjske škode, ki naj bi ji nastala po eni strani zaradi razkritja njenih osebnih podatkov in po drugi strani zaradi izpodbijanega sklepa. V repliki trdi, da je zaradi tega, ker je bila ENVP razkrita celotna vsebina njene prošnje za pomoč zaradi

nadlegovanja, in zaradi obtoževalnega in ponižujočega tona, ki ga je v odgovoru na tožbo uporabil Eurofound – kar je oboje ugotovila ob branju te vloge – njena nepremoženjska škoda večja in jo je treba zvišati na znesek 200.000 EUR.

83 Eurofound odgovarja, da je odškodninski zahtevek, kot je naveden v tožbi in repliki, nedopusten, vsekakor pa neutemeljen.

Dopustnost odškodninskega zahtevka iz tožbe

84 Eurofound trdi, da po eni strani predmet tožbe ne ustreza predmetu pritožbe z dne 21. junija 2018, kar naj bi pomenilo kršitev pravila o skladnosti, po drugi strani pa naj tožeča stranka ne bi spoštovala pravila o izčrpanju razpoložljivih upravnih pravnih sredstev pred začetkom sodnega postopka. Eurofound zlasti trdi, prvič, da tožeča stranka v pritožbi ni predlagala razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa v delu, v katerem je bil z njim zavrnjen njen odškodninski zahtevek, in drugič, da njen odškodninski zahtevek ni bil del glavnega predloga te pritožbe, ampak je bil oblikovan nejasno in podredno. Poleg tega naj bi tožeča stranka šele ob vložitvi tožbe prvič pojasnila, da se odškodninski zahtevek, vložen 2. februarja 2018, nanaša na nepremoženjsko škodo, ki izhaja tako iz razkritja njenih osebnih podatkov kot iz domnevnega nadlegovanja, ki ga je bila deležna, in da je bil zato znesek 60.000 EUR razdeljen na zneska 30.000 EUR za vsako od teh dveh postavk škode. Poleg tega naj bi bilo treba odškodninski zahtevek, ker je tesno povezan z ničnostno tožbo, zavreči kot nedopusten, ker naj bi bilo treba tudi ničnostno tožbo šteti za nedopustno ali vsekakor za neutemeljeno.

85 Tožeča stranka te trditve prereka.

86 Najprej je treba poudariti, da so predlogi iz pritožbe z dne 21. junija 2018 oblikovani skoraj enako kot predlogi, ki jih je tožeča stranka navedla v tožbi (glej točko 11 zgoraj), kar Eurofound sicer priznava v točki 1.2 odgovora na tožbo.

87 Dalje, čeprav tožeča stranka v pritožbi z dne 21. junija 2018 ne pojasnjuje, zakaj je spremenila znesek škode v primerjavi z zahtevkom z dne 2. februarja 2018, ta okoliščina ne more vplivati na dopustnost odškodninskega zahtevka. V skladu s sodno prakso se morajo namreč ujemati le očitki v upravni pritožbi in tožbi, da bi se med drugim preprečilo, da bi uradnik ali uslužbenec nekatere ali celo vse očitke uveljavil šele v sodnem postopku, zaradi česar bi bila možnost zunajsodnega reševanja spora bistveno zmanjšana (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2019, Wehrheim/ECB, T-100/18, neobjavljena, EU:T:2019:882, točka 39 in navedena sodna praksa).

88 Nazadnje je treba opozoriti, da to pravilo o skladnosti ne sme strogo in dokončno zavezovati morebitnega sodnega postopka, če v predlogih, predloženih sodišču Unije, nista spremenjena niti vzrok niti predmet pritožbe (glej v tem smislu sodbo z dne 19. decembra 2019, Wehrheim/ECB, T-100/18, neobjavljena, EU:T:2019:882, točka 40 in navedena sodna praksa). V zvezi z zadnjenavedenim je treba ugotoviti, da zahtevek z dne 2. februarja 2018, pritožba z dne 21. junija 2018 in tožba temeljijo na istem vzroku, in sicer povrnitvi nepremoženjske škode.

89 Ker tožeča stranka pred Splošnim sodiščem navaja predloge, ki temeljijo na istem vzroku kot izpodbojni razlogi, navedeni v pritožbi, je zato odškodninski zahtevek dopusten.

90 Te ugotovitve ne more omajati trditev, da je treba odškodninski zahtevek zavrniti, ker je tesno povezan z ničnostno tožbo, ki jo je prav tako treba zavrniti. V zvezi s tem je treba namreč opozoriti, da iz preizkusa prvega in drugega tožbenega razloga izhaja, da je tožba utemeljena.

91 Ob upoštevanju navedenega je treba ugovor nedopustnosti, ki ga je podal Eurofound, zavrniti.

Dopustnost odškodninskega zahtevka, navedenega v repliki

92 Eurofound trdi, da je treba za odškodninski zahtevek, naveden v repliki, ugotoviti, da je nedopusten, ker po eni strani temelji na novih postavkah škode, prvič uveljavljanih v fazi replike, in ker po drugi strani tožeča stranka pred začetkom sodnega postopka v zvezi s temi postavkami škode ni izčrpala upravnih pravnih sredstev.

93 Tožeča stranka te trditve prereka.

94 V skladu s členom 76(e) Poslovnika mora tožeča stranka svoje predloge navesti v tožbi. Tako se načeloma lahko upoštevajo le predlogi, navedeni v tožbi, utemeljenost tožbe pa je treba presojati zgolj glede na predloge, ki so navedeni v tožbi. S členom 84(1) Poslovnika je navajanje novih razlogov med postopkom dovoljeno, če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se razkrile med postopkom. Iz sodne prakse izhaja, da ta pogoj *a fortiori* velja za vsako spremembo predlogov ter da se ob neobstoju pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se razkrile med pisnim postopkom, lahko upoštevajo samo predlogi, navedeni v tožbi (glej sklep z dne 27. marca 2017, Frank/Komisija, T-603/15, neobjavljen, EU:T:2017:228, točka 41 in navedena sodna praksa). Poleg tega je treba utemeljitev, s katero se spreminja podlaga za odgovornost Unije, šteti za nov razlog, katerega navajanje med postopkom je prepovedano (glej sodbo z dne 11. junija 2019, TO/EEA, T-462/17, neobjavljena, EU:T:2019:397, točka 236 in navedena sodna praksa).

95 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da novi odškodninski zahtevek iz replike temelji na novih postavkah škode, ki spreminjajo sámo podlago za odgovornost Unije, zlasti dejstva, katerih posledica je nepremoženjska škoda, ki jo tožeča stranka uveljavlja v tožbi. Tožeča stranka namreč trdi, da je zaradi tega, ker je bila z dopisom z dne 1. avgusta 2018 ENVP v celoti razkrita vsebina njenega spisa, in tega, ker je Eurofound v odgovoru na tožbo uporabil obtoževalen in ponižujoč ton, upravičeno zvišanje zahtevanega zneska iz naslova domnevno nastale nepremoženjske škode.

96 Ker so torej te nove postavke škode posledica napak, ki naj bi jih storila uprava, morajo biti predmet novega predsodnega postopka. V zvezi s tem je treba spomniti, da se mora v takem primeru ta postopek nujno začeti z zahtevo na podlagi člena 90(1) Kadrovskih predpisov, s katerim se OPSP pozove k povrnitvi domnevno nastale škode, in se po potrebi nadaljevati s pritožbo zoper sklep o zavrnitvi zahteve (glej v tem smislu sklep z dne 25. marca 2020, Lucaccioni/Komisija, T-507/19, neobjavljen, EU:T:2020:118, točki 54 in 55).

97 Ker tožeča stranka ni niti sledila ustreznemu predsodnemu postopku in ga niti ni začela, da bi izpodbijala te napake, je odškodninski zahtevek, podan v repliki, nedopusten, tako da je dopusten le odškodninski zahtevek iz tožbe.

Utemeljenost odškodninskega zahtevka za domnevno nastalo nepremoženjsko škodo

98 Prvič, glede postavke nepremoženjske škode, ki izhaja iz izpodbijanega sklepa, je treba poudariti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso razglasitev ničnosti nezakonitega akta sama po sebi primerna in načeloma zadostna povrnitev nepremoženjske škode, ki jo je ta akt lahko povzročil. To pa ne velja, kadar tožeča stranka dokaže, da je utrpela nepremoženjsko škodo ločeno od

nezakonitosti, ki je podlaga za razglasitev ničnosti, in s to razglasitvijo ničnosti ni bila v celoti odškodovana (glej sodbo z dne 30 januarja 2020, BZ/Komisija, T-336/19, neobjavljena, EU:T:2020:21, točka 54 in navedena sodna praksa).

99 V obravnavani zadevi pa je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni dokazala, zakaj te postavke škode ne bi bilo mogoče v celoti povrniti z razglasitvijo ničnosti izpodbijanega sklepa, s katerim naj bi ji bila povzročena navedena škoda.

100 V teh okoliščinah Splošno sodišče meni, da je ta škoda primerno in zadostno povrnjena z razglasitvijo ničnosti izpodbijanega sklepa, tako da je treba zahtevek za povrnitev navedene postavke škode zavrniti.

101 Drugič, glede postavke nepremoženjske škode, nastale zaradi razkritja osebnih podatkov tožeče stranke, je treba opozoriti, da bo moral Eurofound v skladu s členom 266 PDEU sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe. Poleg tega je bila prva preiskava ENVP, ki se je začela na podlagi pritožbe tožeče stranke, prekinjena do sprejetja končne odločbe v tem postopku.

102 Ker Splošno sodišče ne more prejudicirati niti ugotovitev te preiskave niti ukrepov, sprejetih za izvršitev sodbe, glede na katere se bo tožeča stranka lahko odločila za vložitev novega odškodninskega zahtevka, je treba zahtevek za povrnitev nepremoženjske škode, nastale zaradi tega razkritja, zavreči kot prezgoden.

103 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen v delu, v katerem je bila z njim zavrnjena prošnja tožeče stranke za pomoč, v preostalem pa tožbo zavrniti.

Stroški

104 Če vsaka stranka uspe samo deloma, v skladu s členom 134(3) Poslovnika vsaka stranka nosi svoje stroške. Vendar lahko Splošno sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke.

105 Ker je bilo v obravnavani zadevi tožbi v bistvenem ugodeno, bi bila pravična presoja okoliščin te zadeve taka, da Eurofound nosi svoje stroške in stroške tožeče stranke.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (prvi senat)

razsodilo:

1. **Sklep z dne 22. marca 2018, ki ga je pripravila in podpisala zunanja odvetniška pisarna v zvezi s prošnjo AH za pomoč glede razkritja njegovih osebnih podatkov, se razglasi za ničen.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Evropska fundacija za izboljšanje življenjskih in delovnih razmer (Eurofound) nosi lastne stroške in se ji naloži plačilo stroškov, nastalih AH.**

Kanninen Półtorak Stancu

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 8. septembra 2021.

Podpisi